

færðir um, að lífið eftir dauðann sé andalíf í andaheimi. Það er þá líka mjög eftirtektarvert, hve greinilega lýsir sér, einkum á þessum síðustu tímum, ríkur hugur framliðinna á að sannfæra oss hér á jörðu um, að svo sé ekki, og að hinn rétti skilningur á þessu sé undirstöðuskilyrði fyrir því, að samband við framliðna geti komist í það horf, sem vera þarf. Hinn nafnkunni miðill og skáldkona Geraldine Cummings segir t. d. frá því, að hinn framliðni Frederick Myers (sem var einn af nafnkenndustu spíritistum) hafi lagt ríkt á við sig að fara að lesa eitthvað um stjörnufræði; en skáldkonan hafði engan áhuga haft á þeim fræðum og síst látið sér til hugar koma, að nokkur ástæða væri til að setja stjörnufræðina í samband við lífið eftir dauðann. En í síðustu bók hennar, sem ég hefi séð, er þetta þó orðið, þótt ófullkomlega sé. Betri árangri hefir merkiskonan Mrs. Olive Gillepie náð, og hefi ég ritað eitthvað um það áður. Er það ágætismaðurinn Sir William Crookes, sem með hennar hjálp er að reyna að koma fram náttúrufræðinni í þessum efnum. Og mikilsvert hefir mér þótt, að Crookes hefir beðið Mrs. Gillespie fyrir kveðju- og hvatningarorð til mín; þykir mér vel trúlegt, að það muni rétt vera, og að hinar auknu tilraunir handanað til að koma oss hér á jörðu á veg vísindanna í þessum efnum, sem svo mjög er áriðandi, að þegar það tekst, mun hefjast hin nýja öld, sem svo þrálátlega hefir verið fyrir spáð, séu ekki án alls sambands við mína viðleitni í þessa átt, eins og hún hefir komið fram í Nýal, Ennýal og mörgum ritgerðum í öðrum stöðum á íslensku og fleiri málum.

6. nóv. 1940.

15. Ágætt erindi

Mikils þótti mér vert að heyra erindi það, er magister Steinþór Sigurðsson flutti í kvöld í útvarpinu, og skaði mikill, að ég missti af upphafinu. Er þar af stórtíðindum að segja, sem kjarnorkurannsóknirnar eru, en Steinþór hinn fróðasti um vandasöm vísindi, og kann góð tök á að greiða fyrir skilningi á því, sem ekki er auðskilið. Væri gott að fá

oftar að heyra til mag. Steinþórs í útvarpinu, og þá einnig þetta erindi endurtekið.

En svo mjög merkileg sem mér þykja tíðindi af rannsóknum þessum á kjarnorkunni, þá get ég ekki verið í vafa um, að þær eru ennþá markaðar helstefnunni. Til skamms tíma a. m. k. hefir, að því er ég hefi séð haft eftir breskum ráðherra, sem helst ætti að vera treystandi til áreiðanlegrar tíðindasögu um þessi efni, eingöngu verið rannsakað, hvernig orka þessi gæti orðið notuð til að framleiða manndráps- og eyðileggingartæki, mjög miklu stórvirkari en áður hafa þekkt. Horfur eru, eins og menn vita, allt annað en friðvænlegar ennþá, og þarf varla að efa, að rannsóknum í áður umgetna átt verður haldið áfram, og virðist jafnvel ekki með öllu ólíklegt, að hinar stórfurðulegu nýju drápsvélar gætu hættulegar orðið einnig þeim, sem sigur bæru úr bítum í hinni ógurlegu viðureign, sem framundan virðist vera. Og alveg tel ég víst, að á þessari rannsóknarleið muni ekki fundin verða ráðin til þessarar breytingar frá helstefnu til lífstefnu, sem ekki má lengi dragast, ef mannkyninu á að verða bjargað af vegi glötunarinnar.

Magister Steinþór gat þess til, að kjarnorkan kynni að verða notuð til ferðalaga stjarnanna á milli. Samkvæmt skoðunum hinna lærðustu stjörnufræðinga nú eru engar líkur til þess, að um mannlíf geti verið að ræða á öðrum jarðstjörnum sólhverfis vors. En ætti að ferðast til jarðstjarna sem hugsanlegt er að geti verið við þær sólar, sem næstar eru vorri, þá tæki það 4 ár, þó að farið væri með hraða ljóssins. má telja víst, að með þeim hætti muni ekki komast á hið svo afarnauðsynlega samband vort við íbúa stjarnanna, heldur muni það verða með tilstyrk vísinda, sem lítillar viðurkenningar hafa orðið aðnjótandi ennþá.

16. Dregur að úrslitum

I

Mjög vænt þótti mér um að sjá í „Fálkanum“ síðasta (1/3) grein sem heitir „Ég er hræddur“, og er eftir dr.